

Jövőre több, aztán még több

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 9. szám, 2020. február 28.

Ötven évvel ezelőtt a nagytarcsai bögrecsárdákban kapható pálinkák kivétel nélkül ihatatlanok voltak, evvel együtt az irántuk mutakozó keresletre nem lehetett panasz. Köszönhető volt ez főképp a nagytarcsai 104. Honi Légvédelmi Rakétaezred katonáinak, közöttük e sorok írójának, akik a dolgozó parasztság érintett képviselőit némi mellékjövedelemhez juttatták, ennek fejében pedig olyan élményekkel gazdagodtak, amilyeneket a nyájas olvasó hál' istennek elképzelni se tud.

Nagytarcsán a cefrébe a fa alatt összekotort mosatlan, földes gyümölcsöt pakolták a vele összefogott gyomnövényekkel, az arra járó lárvákkal, rovarokkal és Istennek további élő vagy elhalt teremtményeivel együtt. Mellesleg abban az időben a cefrét országszerte mindenütt ugyanevvel a módszerrel állították elő, s ha valaki esetleg mégis kilógott a sorból, amennyiben gyümölcsét kiválogatta, megmosta és kimagozta, ahhoz az elmebetegeknek járó tapintattal közeledtek. Nagytarcsa annyiban különbözött az országos átlagtól, hogy ott szerintem külön e célra beszerzett döglött macskát is adagoltak a hordó tartalmához avval a céllal, hogy a kész pálinka összetéveszthetetlenül egyedi ízvilágú legyen. Ezt a célt általában sikerült is elérniük.